

ת"ד 2880/05/11 - מדינת ישראל נגד דורון בן בסת

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

27 ינואר 2014

ת"ד 2880-05-11 מדינת ישראל נ' בן בסת
בפני כב' השופטת דלית ורד

מדינת ישראל

בעניין: מאשימה

נגד

דורון בן בסת

נאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין:

א.

נהיגה בשכרות, עבירה על סעיף 62(3) לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן - **פקודת התעבורה**), בקשר עם סעיף 39א לפקודת התעבורה, בקשר עם סעיף 38(1) לפקודת התעבורה, בקשר עם תקנה 26(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן - **תקנות התעבורה**).

ב. נהיגה בקלות ראש, עבירה על סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה.

ג. אי הגשת עזרה, עבירה על סעיף 38(1) לפקודת התעבורה ותקנה 144(א)(2) לתקנות התעבורה.

ד. אי מסירת פרטים, עבירה על סעיף 38(1) לפקודת התעבורה ותקנה 144(א)(3) לתקנות התעבורה.

על פי הנתען בכתב האישום, ביום 24.3.11, בשעה 19:30 לערך, נהג הנאשם ברכב מסוג מזדה, מ.ר. 4768619 ברחוב משה דיין בחולון, מכיוון מערב למזרח. הנאשם נהג כשהוא שיכור עקב שימוש בסמים, עיניו היו אדומות ומבריקות, דיבורו היה שלא לעניין, התנהגותו רדומה וחריגה, הוא התנדנד במבחני העמידה והליכה על קו והחטיא באופן חלקי במבחן הבאת האצבע לאף. בבדיקת שתן התגלה בגופו תוצרי חילוף של קוקאין.

אותה שעה, נהג מאיר אוזן רכב מסוג מיצובישי, מ.ר. 8108073 ברחוב משה דיין בכיוון נסיעת הנאשם ולפניו.

על פי הנתען, הנאשם נהג בקלות ראש, לא נתן תשומת לב לדרך, התקרב יתר על המידה אל רכב המיצובישי, ופגע בו מאחור. כתוצאה מהתאונה, נחבל הנהג המעורב ונגרמו נזקים לכלי הרכב. על אף היותו של הנאשם מעורב בתאונה בה

נחבל אדם, לא הגיש עזרה לנפגע, לא מסר לו פרטים וברח רגלית ממקום התאונה.

בישיבת ההקראה ביום 15.11.11, התייצב הנאשם וטען: **"..אני יכול להוכיח כי כל מה שרשום אינו נכון..יש לי אישור שלקחתי ריטלין כי רדפו אחרי אנשים.."** (פרוט' 1 שורות 7-8).

בישיבת ההקראה שנערכה בנוכחות סניגורו מטעם הסניגוריה הציבורית, הודה בא כוחו בעובדות כתב האישום, על פיהן נהג הנאשם בקלות ראש ופגע מאחור ברכב המיצובישי שנסע לפניו. הוא אף הודה בנזקים שנגרמו לכלי הרכב, אך טען כי נהג המיצובישי לא נחבל. בקשר לעזיבתו של הנאשם את מקום התאונה, נטען כי אמנם הנאשם עזב, אך לפני עזיבתו ראה שנהג המיצובישי מטופל, וכי הנאשם שב למקום לאחר זמן קצר.

בא כוח הנאשם כפר בטענה כי הנאשם נהג תחת השפעת סמים.

מטעם התביעה העידו המתנדבים רפאל זוירזינסקי ואילן ללוש שטיפלו באירוע בשטח, ובמסגרת עדותם הוגשו המסמכים: ת/1 - מזכר שנערך בנושא סיוע בטיפול בת"ד, ת/2 - דו"ח פעולה, ת/3 - זכ"ד על בדיקת סמים, ת/4 - דו"ח פעולה באכיפת נהיגה בשכרות, ת/5 - דו"ח עיכוב.

ההגנה ויתרה על חקירת העדים הנוספים, לרבות בוחן התנועה, ד"ר גופר שערך את חוות דעת מומחה וכן נהג המיצובישי. בהסכמה, הוגשו המסמכים: ת/6 - נספח לקיחת שתן, ת/7 - דו"ח בוחן, ת/8 - מזכר, ת/9 - תרשים, ת/10 - דו"ח פעולה, ת/11 א' ו- ת/11 ב' - סקיצות, ת/12 - הודעת העד אוזן מאיר (הנהג המעורב), ת/13 - תעודה רפואית, ת/14 - הודעת הנאשם במשטרה, ת/15 - חוות דעת המכון לטוקסיקולוגיה, ת/16 - תע"צ שנערך על ידי ד"ר שלמך.

מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו.

בפרשת ההגנה הועלתה לראשונה הטענה לפיה הנאשם צרך קוקאין לאחר התאונה, היינו צריכת הסם נעשתה בפרק הזמן שבו עזב הנאשם את מקום התאונה ועד ששב למקום. על פי חוות הדעת ת/15 נמצא בשתן בנזואיל אקוגנין, שהוא תוצר חילוף החומרים של קוקאין, בסך 171 ng/ml. ממצאים אלו מעידים על שימוש בקוקאין.

בסיכומיה, לא חלקה ההגנה אודות אשמו של הנאשם לאירוע התאונה, ואלה התרכזו באישום המיוחס לנאשם בגין נהיגה בשכרות.

עדותו של הנאשם הייתה רצופה סתירות ותמיהות, והתרשמתי הייתה כי אין ליתן בו אימון.

אפרט את חלקן:

1. כזכור, בכתב האישום נטען כי הנאשם נסע אחרי רכב המיצובישי, לא שמר ממנו מרחק ופגע בו. ההגנה הודתה בעובדה זו בעת מתן מענה לכתב האישום.

זאת ועוד, הודעתו של נהג המיצובישי (ת/12) הוגשה בהסכמה, על פי הודעה זו הוא עמד באור אדום בצומת עם שדרות

בן גוריון והמשיך בנסיעה רצופה ברחוב משה דיין, עד אירוע התאונה.

והנה, בעדותו טען הנאשם לראשונה כי התאונה ארעה היות ורכב המיצובישי יצא מחנייה, (פרוט', עמ' 11, שורה 9). הוא אף הוסיף ונימק כי לא הבחין ביציאתו מהחנייה של רכב המיצובישי היות והרחוב חשוך, וצדו הימני "**..כולו מכוסה עצים..**" (פרוט' עמ' 13 שורה 6). כשעומת עם הודעתו במשטרה בה טען כי תאורת הרחוב פעלה בעת האירוע, כלשונו: "**..האורות של רכבי פעלו ואורות הרחוב פעלו..**" (ת/14 שורות 30-31), שינה גרסתו שוב, וטען: "**יופי, בצד שמאל הם עובדים. הוא יצא מצד ימין, איפה שיצא האוטו לא ראו ..בגלל העצים.**" (פרוט עמ' 13 שורות 12-13).

אין צורך לומר כי מדובר בגרסא כבושה שאין לה זכר בהודעתו של הנאשם, ההגנה לא אימצה גרסא זו בסיכומיה, ואף הסכמתה לקבלת הודעתו של נהג המיצובישי תוך ויתור על חקירתו הנגדית, מלמדת כי לא חלקה על גרסתו אודות נסיבות התאונה.

2. בהודעתו של הנאשם (ת/14), הייתה לנאשם גרסא אחרת לאירוע התאונה, הוא טען כי בעקבות ריב עם אישתו היה עצבני, בלתי מרוכז, וכי רכב המיצובישי נסע ללא אורות ולכן לא הבחין בו. בעדותו, הנאשם לא חזר על טענתו כי רכב המיצובישי נסע ללא אורות, ולא בכדי. ניתן להבחין בלוח הצילומים היטב כי אורות המיצובישי דלקו.

3. בהודעתו טען הנאשם כי בשעה 19:00 לערך יצא בית אימו ברחוב ניסנבאום בבת ים, ונסע "**לעשות סיבוב**" (ת/14, שורות 10-11).

בעדותו, הודה הנאשם כי יצא מבית אימו בשעה 19:00, וכי מקום התאונה נמצא "**בדיוק 5 דקות מהבית של אמא שלי**" (פרוט' עמ' 12 שורה 6). עם זאת, בחקירתו הראשית טען כי "**יצאתי מהבית מכיוון אמא שלי לכיוון הבית**" (פרוט' עמ' 11 שורה 5). באופן ממנו ניתן להבין כי נסע לכיוון ביתו בתכוף לאחר צאתו מבית אימו. בחקירתו הנגדית, משעומת הנאשם עם האמור בהודעתו במשטרה, הודה כי התאונה לא ארעה מיד לאחר שיצא מבית אימו, אלא לדבריו: "**לא פירטתי לשוטר מה עשיתי עד שהגעתי לעצם התאונה, הסתובבתי אולי הלכתי לשירותים, אולי יצאתי, אולי קניתי משהו..**" ובהמשך: "**..אולי ישבתי בשכונה, אולי פגשתי מישהו, אולי ירדתי לפגוש מישהו..**" (פרוט' עמ' 12, שורות 8-9, ו-22).

מכאן ניתן להסיק כי הנאשם, מסיבותיו הוא, נמנע מלפרט בהודעתו מה היו מעשיו עובר לאירוע. הוא אף נמנע מלזמן עדים על מנת שיתמכו בטענתו, כי לא היה תחת השפעת סמים עובר לנהיגתו, כגון אימו, ואדם נוסף, שייתכן ופגש עובר לתאונה.

4. אין חולק כי לאחר התאונה כריות האויר ברכבו של הנאשם נפתחו, והנאשם ברח מהזירה כשהוא מותיר את הרכב מונע, אורותיו דולקים והמפתח במתג ההתנעה.

לפי דו"ח הפעולה (ת/2) שערך מפקח משנה ללוש (להלן - **ללוש**), נמסר לו על ידי מאיר אוזן, נהג המיצובישי (להלן - **הנהג המעורב**), כי הנאשם נכנס לרכב פולקסווגן שעבר ברחוב וביקש מנהגו להסיעו, בניסיון לברוח מהמקום, אך אותו נהג סרב להסיע את הנאשם והורידו מהרכב. ללוש איתר את נהגו של רכב הפולקסווגן, על פי הפרטים שנמסרו לו על

ידי הנהג המעורב וזימנו לזירה. נהג הפולקסווגן אישר בפני ללוש את הדברים הללו, אך טען כי אינו יכול לזהות את הנאשם, שעמד ליד ללוש אותה עת.

בעדותו הכחיש הנאשם את האירוע האמור, וטען כי מיד לאחר התאונה החל לרוץ (פרוט' עמ' 14, שורות 28-31).

5. הנאשם טען כי ברח היות וסבר כי נהג המיצובישי נהרג, כלשונו: "**..ואני מהבהלה ממכה חשבתי בטוח כי בן אדם מלפני מת וברחתי..**" (ת/14 שורות 21-22). בעדותו הראשית הסביר כי "**..אני מהרעש ומההדף של הכרית אויר נבהלתי, נכנסתי לחרדה..**" (פרוט' עמ' 11, שורה 10), והנה בחקירתו הנגדית, נשאל הנאשם האם סבר שהנהג המעורב נהרג אך משום שכרית האויר ברכבו שלו נפתחה. או אז, שינה הנאשם את גרסתו, וטען כי נבהל מהפיצוץ שנגרם עקב הפגיעה ברכב המיצובישי, והוסיף: "**..אני בכלל לא ראיתי את הכרית אויר מרוב שהייתי מבולבל ורצתי..**" ובהמשך: "**..אמרתי שנבהלתי מהפיצוץ, מהמכה, ממה שקרה בתאונה..**" (פרוט' עמ' 14 שורות 5-8).

6. הנאשם תירץ את התנהגותו זו, בטראומה שהייתה בעברו, עת היה עד לת"ד קשה בה נפגע ילד. תיאורו זה של הנאשם עבר התפתחות. בתחילה, בהודעתו במשטרה טען: "**..נבהלתי, חשבתי כי בן אדם מת (ראיתי ילדים פעם מתים מתאונות)..**" (ת/14 שורות 47-49). בהמשך, בעדותו הראשית תיאר אירוע פרטני: "**שנתיים לפני זה ראיתי ילד מרוסק שאוטו פירק אותו ויש לי חרדות מזה..**" (פרוט' עמ' 11 שורות 10-11). ובחקירתו הנגדית הסביר את בריחתו במילים: "**..בוא נראה אותך רואה ילד בן 15 שנמרח לו הראש..**" (פרוט' עמ' 14 שורות 5-6).

אולם הנאשם נמנע מלתמוך טענתו זו בראיות או פרטים כל שהם, לא באשר לאירוע התאונתי הפרטני אותו ציין בעדותו, ואף לא בתיעוד כל שהוא באשר להשפעותיו הטראומטיות של אותו אירוע.

יצוין שהנאשם מסר בעדותו כי נהג להשתמש "**במורפיום לפי מרשם רופא, עקב תאונת עבודה שעברתי..**" (פרוט' עמ' 15 שורה 28). הנאשם גם ציין כי עקב פציעתו הוא מטופל במרפאות חוץ באברבאנל.

7. עוד ייאמר כי בניגוד לטענת ההגנה בכפירתה, כי הנאשם המתין עד שוידא כי נהג המיצובישי מטופל רפואית, הרי מהודעתו של נהג המיצובישי עולה בבירור כי הנאשם נמלט מהזירה מיד לאחר הפגיעה, ולדבריו "**אני בקושי ראיתי את הפרצוף של הנהג ולא יכול לזהותו**", והוסיף כי לאחר הימלטותו של הנאשם, הוא עצמו נאלץ להזעיק את המשטרה, וזו זימנה את מד"א (ת/12 שורות 12-15).

8. טענתו של הנאשם, לפיה נטל את הסם רק לאחר התאונה, הועלתה על ידו לראשונה רק בעדותו בבית המשפט. טענתו זו לא עלתה בשלוש הזדמנויות שהיו לנאשם לטעון אותה ביום האירוע כלהלן:

הזדמנות ראשונה להעלות טענה זו הייתה בפני ללוש, שהיה השוטר בזירה בזמן שהנאשם חזר כעבור כ-45 דקות לזירת התאונה. ללוש הבחין כי הנאשם נראה תחת השפעת סמים או אלכוהול והודיע לנאשם כי הוא חשוד בכך. הנאשם נדרש לבצע בשטח בדיקת נשיפון אלקטרוני. כל אותו זמן נמנע הנאשם מלציין, בתגובה לחשד שהופנה כלפיו כי צרך סמים

לאחר התאונה.

הזדמנות שנייה הייתה באת"ן ת"א, בעת מילוי דו"ח פעולה באכיפת נהיגה בשכרות. בדו"ח זה (ת/4) בסעיף 3 המשקף "שיחה ראשונית" עם הנאשם, רשם ללוש מפי הנאשם את התשובה "לא" לשאלה "**האם השתמש בסמים?**"

הזדמנות שלישית להעלאת טענה זו, הייתה בעת שנדרש למסור דגימת שתן באת"ן ת"א, וכן כשעה וחצי מאוחר יותר בעת חקירתו בפני הבוחן בני פרידמן, אשר גבה את הודעתו. בזמן גביית ההודעה חלפו כבר כ-3.5 שעות ממועד התאונה. לא זאת בלבד שהנאשם לא העלה טענה זו מיוזמתו בפני הבוחן, אלא שמשאפשרות השימוש בסם עלתה בשאלת הבוחן, ציין כי "**פעם אחרונה לפני הרבה שנים עישנתי גראס**", והוסיף "**היום לא שתיתי אלכוהול ולא עישנתי סמים**" (ת/14 שורות 41-43).

מכאן שטענת הנאשם כי נטל סם אחרי התאונה, הינה בבחינת "עדות כבושה", אשר בנסיבות המתוארות לעיל, משקלה זעום, בעיני.

ב-עפ"ת (ב"ש) 180-07-13, יבגני כץ נ' מדינת ישראל, נדחה ערעור על הכרעת דין, במסגרתה נדחתה גרסה כבושה של נאשם שטען כי שתה אלכוהול אחרי התאונה כבלתי אמינה. בית המשפט המחוזי ציין כי לא מצא פגם בממצא המתבסס על קביעת מהימנות המתיישב היטב עם ההגיון.

9. בעדותו, נימק הנאשם את הימנעותו זו, הן ברצון להימנע מפני הפללה עצמית, והן בחששו מפני השוטרים וכלשונו "**מה אני אפליל את עצמי? אני מפגר? גם יתנו לי מכות**". (פרוט' עמ' 11 שורה 26).

אשר לחשש מהפללה עצמית, טעם זה תמוה בעיני. הרי הנאשם נתן הסכמתו לבדיקת שתן לצורך בדיקת סמים ואם צרך את הסם, כטענתו, רק לאחר התאונה, ידע הוא ידוע היטב כי בדיקת שתן זו תאמת את הימצאות הסמים בגופו. הנאשם אישר בעדותו כי כבר "**לקח את כל הסם**" שהיה ברשותו (פרוט' עמ' 17 שורות 11-12). דהיינו, כבר לא היו באחזקתו סמים, באופן שהיה בו כדי להסביר את החשש שהם ימצאו, אם ידווח לשוטר על השימוש בסם.

משנשאל על חוסר הגיון זה בגרסתו, השיב סתמית: "**אתה יודע, פחדתי**" (פרוט' עמ' 17 שורות 21-17).

ניתן להבחין כי בעת מסירת הודעתו, הנאשם כבר נתן את דעתו על תוצאות דגימת השתן, כשטען "**בבדיקת שתן יכול להמצא תרופות כי קיבלתי כדורים**" (ת/14 שורה 56). חרף זאת, לא מצא לנכון לומר מילה וחצי מילה אודות צריכת קוקאין לאחר התאונה.

זאת ועוד, הזדמנות חשובה ומשמעותית למסור את גרסתו, לפיה צרך את הסם לאחר התאונה, הייתה לנאשם בעת הקראת כתב האישום בבית המשפט, בשלב בו אין כבר בסיס לחשש מהמשרה, ואולם גם אז הסתפק בטענה כי "**יש לי אישור שלקחתי ריטלין כי רדפו אחרי אנשים**" (פרוט' עמ' 1 שורה 8).

אני סבורה כי הנאשם ניסה לתלות את ממצאי בדיקת השתן ומאפייני השכרות שניכרו בהתנהגותו, בנטילת תרופות לרבות ריטלין. בפועל, לא המציא הנאשם מרשם כל שהוא אודות נטילת תרופות, וקו ההגנה הומר לטענה כי צריכת הסם הייתה לאחר התאונה. בהקשר זה יצוין כי משנשאל הנאשם אודות האישור לצריכת ריטלין, כפי שטען במועד ההקראה, שינה את גרסתו וטען כי אין בידו אישור רפואי אלא "**יש לי אישור**".

שדיוחתי לרופאה שלקחתי.. (פרוט' עמ' 16 שורה 23).

10. הנאשם טען כי הוא צרך את הסם בפרק הזמן בו נעדר אחרי התאונה. אולם הנאשם לא הביא גרסה כלשהיא ולו ראשונית שיש בה פרוט עובדתי, אף מינימאלי, שיכול לבסס טענה זו. משנשאל מהיכן היה לו סם השיב "לא חסר בשכונה שלנו אנשים נרקומנים" אך נמנע מלציין כל פרט שיש בו כדי לתמוך בטענתו זו. כך נמנע מלציין, איזו כמות סם רכש, באיזו עלות, ואף לא באיזה אזור. כמו כן נמנע מלפרט באיזה אופן צרך את הסם, בעישון, בהרחה או בדרך אחרת.

אם היה הנאשם מספק נתונים עובדתיים כל שהם, בפרט באשר לכמות שנצרכה, היה ניתן להשוות טענה זו אל מול הממצאים בחוות הדעת הטוקסיקולוגית, תוך העדנתו של ד"ר גופר לעניין זה.

11. הנאשם נטש את רכבו במקום התאונה כשמפתחותיו במתג ההתנעה. הוא עצמו הודה בחקירתו "ברור שאפשר היה לאתר אותי" (פרוט' 14 שורה 32). מי שסבר לדבריו כי היה מעורב בתאונה בה נפגע אדם קשות, והיה מודע לכך שהמטרה תשים עליו את ידה, מצא לנכון לגרסתו, להחמיר את מצבו על ידי שימוש בסם. אינני מקבלת את טענת ההגנה כי התנהגותו זו הייתה הגיונית למצבו.

12. ההגנה טענה כי בדו"ח הפעולה שרשם ללוש (ת/2) נרשם כי מספר שקית בה אוחסנה השתן שניטלח מהנאשם הוא J-0280579 בעוד שעל פי תעודת עובד הציבור מטעם המכון לטוקסיקולוגיה, ת/16, מספר השקית שהתקבלה אצלם הוא J-0780579 ולכן הדגימה שנבדקה אינה דגימתו של הנאשם. יש לדחות טענה זו, אף מבלי להזדקק לשאלה האם הסיפורה השנייה משמאל אותה רשם ללוש בדו"ח הפעולה הייתה 2 או 7. המסמך הסטטוטורי הוא טופס נטילת השתן, ת/6. בטופס זה נרשם מספר שקית זהה למספר השקית הרשום בת/16, היינו J-0780579. זאת ועוד, נרשם שם כי על הכוסית הודבקה מדבקה עם שמו של הנאשם וכן נרשמו עלי ראשי התיבות א.ל. (אילן ללוש). אף המכון אישר בתעודת עובד הציבור, כי בשקית כוסית עליה מדבקה עם פרטיו של הנאשם וראשי התיבות א.ל.

לנוכח זאת, דחיתי את טענת "אין להשיב לאשמה" של ב"כ הנאשם, אשר התבססה על כך כי אין מדובר באותה מבחנה (פרוט' עמ' 10 שורות 4-5).

13. לא הייתה לנאשם כל בעיה לשקר לשוטרים, פעם אחר פעם, מקום בו חשב כי שקרים משרתים את מטרותיו. הנאשם עצמו אף אישר זאת בריש גלי. כך למשל משנשאל "שיקרת לשוטר בנוגע לצריכת הסם?" השיב בפשטות: "כן, זה לגיטימי" (פרוט' עמ' 17 שורות 13-14). אני סבורה כי מאותם טעמים, מחוייבותו לאמת לא הייתה נר לרגלי הנאשם גם בהצגת גרסתו, הכבושה, בבית המשפט.

בסופו של יום בדגימת השתן שמסר הנאשם, נמצאו תוצרי חילוף חומרים של הסם קוקאין, ולא נתתי אמון בגרסתו הכבושה של הנאשם אודות צריכת הסם לאחר התאונה. לכך יש להוסיף את הסתירות הרבות בגרסאותיו ואף את שקריו.

לפיכך ארשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום למעט עבירת אי מסירת פרטים, זאת נוכח העובדה שהנאשם שב למקום התאונה ומסר את פרטיו עוד במהלך הטיפול המשטרתית.

ניתנה היום, כ"ו שבט תשע"ד , 27 ינואר 2014, בהעדר הנאשם ומעמד באי כוח הצדדים.